

Miten Hannu Ja Kerttu Oikeasti Meni

--

Olipa kerran synkässä metsässä köyhä halonhakkaaja, hänen uusi vaimonsa ja kaksi lasta. Halonhakkaajan uusi vaimo oli ilkeä lapsille. Pojan nimi oli Hannu ja tyttären nimi oli Kerttu. Heidän oma äitinsä katosi vuosia sitten. Ukolla oli elanto niukassa, ja kerran, kun sato oli surkea ei hän enää saanut hampurilaisia ja ranuja perheelleensä. Tuosta huolestuneena hän illalla suruissansa vuoteessaan makasi.

-Mitenköhän tämä loppuisi? sanoi halonhakkaaja vaimolleen.

-Kuinka saamme noi kersat elätetyksi kun, meillä ei ole mitään jota panna suuhun itsellemme, sanoi halonhakkaaja huolestuneena.

– Kyllä minä neuvon tiedän ukkoseni, vastasi vaimo.

– Huomenna aamulla viemme lapsukaiset tiheimpään metsään, sinne viritämme valkean takan, annamme kumpaisellekin leivän palasen ja yhden pillimehun jota jakaa. Lähdemme sitten töihin ja jätämme heidät sinne. He eivät osaa kotiin ja näin olemme heistä päässeet eroon, sanoi vaimo ja hengähti.

– Vaimo kulta emme me voi viedä heitä metsään en minä niin paljon heitä vihaa, sanoi halonhakkaaja surullisesti.

– Voi sinua tyhmää halonhakkaajaa, vaimo väitteli.

–Haluatko että meidän neljän täytyy nääntyä nälkään, vain sinun takia? kysyi vaimo.

-Voidaan tilata Maxista ruokaa kun ne ovat poissa, sanoi vaimo.

– Haha tosi hauskaa, taisit unohtaa että meillä ei ole edelleenkään massia, sanoi halonhakkaaja.

– En oikeasti haluaisi tehdä tätä, sanoi halonhakkaaja surullisesti.

– Mutta kun me päästään heistä eroon, meille jää rahaa vaikkapa tilata roskaruokaa, huudahti vaimo ja meni keittiöön pilkkomaan leipää. Tuli ilta ja vaimo ja halonhakkaaja katsoivat action elokuvaa.

– Ai että miten hyvä elokuva, sanoi vaimo iloisesti.

– Täytyy myöntää että se oli hyvä, sanoi halonhakkaaja.

Oli nukkumaan meno aika ja halonhakkaaja pani kaiuttimista

surullista musiikkia ja meni makaamaan maton päälle.

– Nykyajan miehet, sanoi vaimo silmät pyöritellen.

Menen kertomaan lapsosille miten avataan ovi, heidän mielestä se oli niin kiinnostavaa. Ja kyllä niitten joskus täytyy oppia se tekemään, sanoi vaimo ja marssi heidän huoneeseen.

– Moi kers- tarkoitan ihanat lapset jota “niin” paljon rakastan, sanoi vaimo nolosti.

– Aion kertoa teille viimeisen kerran miten avataan ovi, sanoi vaimo.

– Ei se minun syy ole että se on niin hankalaa, sanoi Hannu.

Joo joo ole hiljaa, sanoi vaimo.

– Okei, menkää oven luokse ja ottakaa kahvasta kiinni... Vai pitikö mennä vaan läpi. Sama se ette ole tarpeeksi fiksuja siihen kuitenkaan, sanoi vaimo. Vaimon lähdettyä he nukahtivat heti.

– Osaavatko he nyt avata oven? kysyi halonhakkaaja.

– Ehh... joo todellakin osaavat hehe, sanoi vaimo nolosti.

– No hyvä... sanoi halonhakkaaja.

– Hyvää yötä, sanoi vaimo.

– Hyvää yötä, sanoi halonhakkaaja. Halonhakkaaja nousi matolta ja meni samaan aikaan vaimon kanssa sänkyyn. Tuli aamu. Kerttu oli nimittäin kuullut kun vaimo ja halonhakkaaja puhuivat siitä että he aikovat viedä lapsukaiset metsään. Kerttu oli itkenyt tuntikaupalla. Tästä ei Hannu tiennyt yhtään vain nukkui kuin tukki.

– Hannu herää! huusi Kerttu nuuscutellen.

– Mitä nyt? pilaat minun kauneus uneni, sanoi Hannu äkäisesti.

– Iskä ja äiskä aikovat viedä meidät metsään ja jättää meidät sinne.

– Kiva! sanoi Hannu ja meni takaisin nukkumaan.

-

– Joo mene nukkumaan muista että minä varoitin sinua, sanoi Kerttu tuhahtaen. Vaimo ryntäsi huoneeseen ja alkoi laulaa paljon onnea vaan.

– Mitä sinä haluat akka! kysyi Kerttu äkäisesti.

– Kuinka sinä kehtaat !? tai ehh tarkoitan... Mitä sinä sanoit kersa nytten sinä olet niin mennyttä, karjaisi vaimo nauraen.

– Sama se haluaisitko mennä metsään isin kanssa, kysyi vaimo vähän naurahtaen nolosti.

- En haluaisi, sanoi Kerttu.
- No noh kyllä sinä haluat. Tulen kohta takaisin ja sinun on jo pitänyt päättää, sanoi vaimo.
Hannu haluaisitko sinä mennä metsä seikkailulle isin kanssa, Kerttu tulee ehkä myös, sanoi vaimo.
- Joo mielellä, sanoi Hannu.
- Oletko tyhmä, sanoi Kerttu.
- Ai niin joo Kerttu sanoi vähän aikaa sitten että te ajoitte viedä meidät metsään. Ja jättää meidät sinne, aivan typerää, sanoi vaimo.
- Eikö olekin, sanoi Hannu naurahtaen.
- Joo, aivan typerää, sanoi vaimo vähän vihaisesti mutta yritti olla normaali.
- Minä vain vitsailin, sanoi Kerttu vihaisesti.
- Sitä minä ajattelin, sanoi Hannu.
- No Hannu menetkö isän kanssa metsään? kysyi vaimo.
- Joo miksei, sanoi Hannu.
- Mennään vain mutta, Hannu minä varoitan sinua et tule haluamaan sinne, sanoi Kerttu vihaisesti. Lapset pukivat lämpimästi päälle ja meni ovesta ulos isin kanssa.
- Isi itketkö sinä? kysyi Hannu.
- Joo tai ei tai no ehkä vähän, sanoi isi surullisesti.
- Hmm miksiköhän, sanoi Kerttu vihaisesti Hannulle.
- Mitä sinä minua tuijotat. Olenko minä tehnyt jotain? kysyi Hannu hämmästyneenä.
- Minä sanoin sinulle että he tulevat jättämään meidät metsään, sanoi Kerttu.
- Mitä mistä sinä tiedät? kysyi halonhakkaaja.
- Kuulin sinun ja äi- sinun vaimosi puhuvan, sanoi Kerttu ja katsoi maahan.
- No en usko että teidän täytyy jäädä tänne, sanoi halonhakkaaja.
- Mitä sinä tarkoitat? kysyi Kerttu.
- Olen tässä nytten pudottanut leivän murusia kun olemme puhuneet. Siten löydätte kotiin, sanoi halonhakkaaja reippaammin.
- No tässä on teidän paikanne. Joudutte olemaan täällä parisen tuntia, jotta vaimo ei epäile mitään, sanoi halonhakkaaja.
- No heippa, luvatkaa minulle että tulette kotiin, sanoi

halonhakkaaja.

– Me luvataan, sanoi Hannu.

– Hyvä! sanoi halonhakkaaja. Tuli ilta ja Hannu ja Kerttu istuivat takan ääressä jonka isä oli pannut. Sitten kun alkoi tulla vielä hämärämpää niin Hannu ja Kerttu alkoivat mennä kotiin päin.

– Hei onko toi yksi puhelin? kysyi Kerttu.

– Joo näyttää olevan, sanoi Hannu.

– Jihuu meidät on pelastettu! huusi Kerttu iloisena. Hannu ottaa ylös puhelimen ja sanoo:

– Joo yksi kinkkupitsa ja... sanoi Hannu ennen kuin Kerttu keskeytti.

– Tilaatko sinä pitsaa kun me olemme hädässä? kysyi Kerttu vihaisesti.

– Joo.. tai ei kuin ehkä joo, sanoi Hannu.

– Ihanat vanhemmat sinulla on, sanoi Kerttu.

– Meillähän on samat vanhemmat? vai? kysyi Hannu.

– No joo joo, onpa meillä hyvät vanhemmat, sanoi Kerttu.

– Toi oli sarkasmia vai mitä? kysyi Hannu, joka ei ymmärrä milloin jokin on sarkasmia.

– Joo tietenkin oli, sanoi Kerttu.

– En usko jos se pitsa oli niin kauhean hyvä idea, sanoi Hannu.

– Ei se mitään mutta, meillä on edelleen ne leivänmuruset, sanoi Kerttu.

– Mutta miten me nähdään mitään täällä pimeässä? kysyi Kerttu.

– No taisin ostaa yhden älypuhelimien, sanoi Hannu.

Ja siinä on sellainen taskulampun tyyppinen juttu joka näyttää valoa joten, voidaan käyttää sitä, sanoi Hannu.

– Fiksua mutta miten ihme- sanoi Kerttu ennen kuin Hannu keskeytti hänet.

– Jatketaan jo! sanoi Hannu

– Joo, sanoi Kerttu. He ottivat Hannun uuden puhelimen ja sitten alkoivat seurata muruja. Meni puolisen tuntia ja he näkivät jo oman kodin.

– We are back! sanoi Hannu.

– Joo niin ollaan, sanoi Kerttu. Hannu ja Kerttu meni sisään ja näki isin ja ryntäsi halaamaan häntä.

– Vaimosi ei saa asua meillä enää, sanoi Hannu.

– Niin olen tehnyt päätöksen, sanoi halonhakkaaja.

– Hän ei saa asua meillä enää, sanoi halonhakkaaja. Heti sen jälkeen halonhakkaaja sanoi että hän ei saa asua hänen luonaan. Ja niin Hannu, Kerttu ja halonhakkaaja elivät onnellisina elämänsä loppuun asti.